

Bemærkninger til forslaget

Af socialministerens svar af 28. maj 1980 på folketingssspørgsmål nr. 850 fremgår, at Danmark har eller er ved at få socialtraktater med de fem i forslaget omhandlede lande.

I svaret anføres derudover: »Sådanne overenskomster skal især sikre, at det andet lands statsborgere får ret til de danske sociale pensioner som modstykke til den arbejdsindsats og skattebetaling, der er præsteret her i landet. De pågældende skal stå frit med hensyn til, om de vil modtage pensionen her eller i deres hjemland. På basis af gensidighed sikres danske statsborgere på samme måde efter det andet lands sociale lovgivning.«

Dette betyder, at en tyrker, som får dansk invalidepension, kan rejse hjem til sit eget land og i årevis få tilsendt den pristals- og velstandsregulerede pension, som er af en sådan størrelsesorden, at han deraf kan bidrage til, at hele kredsen omkring ham får en langt højere levestandard end andre tyrkere. Når fidusen rygtes, vil enhver tyrkisk landsby med respekt for sig selv sende folk til Danmark for at se, om man ikke kan komme med til denne nye guldkalvdans. Et sådant truende digebrud for dansk økonomi må afværges, før truslen tager alvorligt fat. Når man betænker socialministerens udtalelser om, hvor hårdt det er nødvendigt at skære ned på danskernes social- og sygehusudgifter, vil det være rystende, om folketingsflertallet skulle sige nej til nærværende forslag om det danske samfunds selvforsvar og tillade, at den påbegyndte malkning af den danske statskasse skal fortsætte og forstærkes.

Specielt ad punkt a oplyses, at ministerens nævnte svar – der fremkom på brevpapir fra socialministeriets internationale kontor (!) – udtaler:

»Hver af de mellem Danmark og henholdsvis Tyrkiet og Jugoslavien tidligere indgåede bilaterale overenskomster om social sikring indeholder følgende opsigelsesbestemmelse:

»Denne konvention skal forblive i kraft i et tidsrum af 1 år regnet fra datoen fra dens ikrafttræden og fornys automatisk fra år til år, medmindre den skriftligt opsiges af regeringen i en af de

kontraherende stater, hvilket skal ske mindst 3 måneder før udløbet af en 1 årsperiode. Sker sådan opsigelse, ophører konventionen at være i kraft med udløbet af den 1 årsperiode, i hvilken opsigelse sker.«

Om virkningerne af en foretaget opsigelse indeholder den dansk-tyrkiske konvention følgende bestemmelse:

»Konventionens opsigelse berører ikke tidligere erhvervede rettigheder. Adgangen til at opnå fremtidige ydelser på grundlag af rettigheder, der er under erhvervelse på det tidspunkt, da konventionen efter opsigelse træder ud af kraft, skal reguleres ved særlig aftale.«

Efter den dansk-jugoslaviske konvention gælder tilsvarende følgende bestemmelse:

»Sker der opsigelse af konventionen, skal dens bestemmelser vedblive at gælde for allerede erhvervede rettigheder uanset bestemmelser i de to kontraherende landes lovgivninger om begrænsninger i retten til ydelser på grund af statsborgerskab i den anden kontraherende stat eller bopæl på denne stats område. På rettigheder, der måtte være optjent på grundlag af forsikrings- og bopælsperioder, tilbagelagt før konventionen ophører at være i kraft, skal bestemmelserne i konventionen og i den i konventionens artikel 33 omhandlede administrative aftale vedblivende finde anvendelse efter nærmere regler, der skal fastsættes ved særlig overenskomst.«

Forslagsstillerne går ud fra, at regeringen ikke vil afslutte traktater i noget af de tre under b nævnte forhold eller optage forhandlinger med andre lande, før det måtte have vist sig, at folketingsflertallet er så rystende uansvarlig ligeglad med den danske samfundsøkonomi, at flertallet nedstemmer nærværende forslag.

Nok gælder det efter 20 års misregimentede desperat om at styrke eksporten, men ikke den i nærværende beslutningsforslag omhandlede »sociale eksport« (Udtrykket er socialministerens eget, jfr. Folketingsstidende 1979-80 (2. samling), forhandlingerne sp. 8678 og 8679).